

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 15.12.2003
Číslo: Ročník 13 (2003). Číslo 4
Sekce: Knihovníci, čtenáři políbení múzou
Název článku: První hradecké čtení
Autor: Václav Bartoš
Zdroj: <http://unas.svkhk.cz/clanek.asp?id=237>

První hradecké čtení

Václav Bartoš

V Knihovně města Hradce Králové se každého čtvrt roku scházejí začínající literáti (většinou studenti středních a vysokých škol) k veřejné prezentaci svých veršů, povídek a písňových textů. Pořad, který si sami koncipují, se jmenuje PRVNÍ HRADECKÉ ČTENÍ.

Jedná se o volný spolek takových deseti dvaceti mladých písčících lidí. Někteří mají ambice výš. Některým skutečně jde o pouhou osobní zpověď. Převážně pochází z Hradce Králové, ale najdou se i výjimky.

Jediné, co je doopravdy spojuje v tento prapodivný název, je má osoba. Píšu si odmala do šuplíku a okolí to mnoho nezajímalo nebo snad doufali, že to časem zanikne. Zajímavé, že vesměs pro všechny rodiče přání jejich ratolestí být spisovatelem je stejně pošetilé jako stát se popelářem. Napadlo nás v lednu 2002 ještě s Víťou Kuhajdíkem dát něco dohromady. On myslel něco malého. To já nemohl vědět. Pak už to mělo rychlý spád. Ptal jsem se, zda někdo nepíše, kde jsem mohl. Pak mne zajímalo, kde bychom našli střechu nad hlavou. Z toho všeho nám vyšli nejvstřícněji v dnešní Městské knihovně, krámku Jandan a ve studentském AC-klubu. Tam všude jste nás mohli vidět, ale nejspíš neviděli. Účast byla vždy přes snaživou letáčkovou kampaň komorní. Nakonec mi ovšem došlo, že kouzlo autorských čtení není rozhodně v kvantitě diváků. Přesto vzniklo patnáct neopakovatelných večerů a na šest pořadů za dva ročníky hradeckého divadelního Open-air festivalu.

Zatím to vypadá, že se svorně rozutečeme na vysoké školy po vlastech českých, ale nás pisálků, ba i spisovatelů, bude vždycky dost. Mám za to, že se určitě najde nějaká volná chvíle, aby se psané slovo čtené samotnými autory vrátilo do Hradce. Třeba hned letos před Vánocemi v Městské knihovně. Na žánr se neptejte, ten uzraje teprve s večerem samotným. Nakonec přijdou existenční starosti a možná se odmlčíme úplně, ale nedivte se potom, co se to v Hradci zjevilo za písčící důchodce, až přijde náš podzim života.

Anděl

Jako dítě
spatřila jsem anděla.
Měl bílá křídla
a usmíval se.
Hráli jsme si spolu
a on mi přečetl pohádku před spaním.

Vyrostla jsem
a anděl zmizel z mého dohledu,
stál při mně,
to já ho neviděla.
Hlídal mě,
když četla jsem dětem pohádku před spaním.

Zestárla jsem
a anděl zjevil se mi znovu.

Stále měl
ta hřejivě bílá křídla
a usmíval se.
Podal mi ruku
a já
stala jsem se andělem.

Poslední hvězda

Až zhasne poslední hvězda,
její světlo k nám ještě poletí
nejméně osm minut.
Osm minut bude mít den
a noc pak bude věčná,
věčnost bude noc,
nic víc,
víc nic.

Přetvářka

Počítala jsem ovečky
a našla jsem jich hrozně moc,
potom se začalo rozednívat,
utřela jsem slzy
a vykouzčila úsměv,
kterému všichni věřili,
objímala muže na potkání
a malovala barevné obrázky
a hlasitě si zpívala.
V noci jsem vystoupila na ledovec
a stovky metrů jsem se kutálela,
když mě dole našli,
nebyla kolem ani kapka krve.

Růžové brýle

Ty růžové brýle,
co jsi mi daroval,
víš, praskly.
Poslal bys mi jiné?
Už týdný vidím
tak nějak...
šedě.

Marie Barešová

Podzim

Nad městem se pomalu vznáší
krouží a poletuje soumrak,
stromy nezadržitelně plešatí
a unavený a ospalý podzim už
brzy a nečekaně porodí.
Dítětem bude madam zima
a on při tom docela jistě zahyne
a krev z císařského řezu
se promění v čistý, běloskvoucí sníh.

Čas

co na jaře šlo lehce jako život
s čím v létě trochu unaven se pral
kam z podzimu se vloudil náhlý dřímot
to v zimě vnuk tvůj podpíral

Básník

ležatá osma hříčky osudu
střelec co miluje svůj vlastní cíl
jak blázen slepě vzývá náhodu
když po papíru slova rozhodil

kam múzo náhle ztratil se tvůj šat
když básníkovy oči jenom na vteřinu
spatřily tebe a z touhy vzpomínat
uštknut byl zmijí plnou slov a rýmů

Bez názvu

(věnováno A.P. Čechovovi)

Umění je dobrý leda pro umělce
protože:
Povídejte něco o divadle
například selce!
Ta se na vás bude koukat
jako byste z višně spad
a vůbec vám nepomůže,
že třeba stokrát víte
kdože to napsal Višňový sad.
S Čechovem u ní prostě neprorazíte.
Ta se vás zeptá jestli víte
kdy se dělá seno a kdy otava
a pak jste s divadlem někde
a cítíte, že vás dostává
touha vykašlat se na umělce
a radši být k ruce selce
od noci až do rána.

Limerick o tom všem

Jeden vousáč - to byl blázen
pořád toužil mít svůj bazén
a tak snil jak od bazénu
moh by volat na svou ženu:
"Miláčku já nejsem blázen!"

Jeden vousáč - to byl blázen
pořád toužil mít svůj bazén
a když tak sníval o bazénu
nepohlídal svoji ženu
ten vodomilný paroháč z města Zen.

Jan Jílek

© 2000-2004 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz
· <http://www.svkhk.cz>